

Светлините за Зимния празник

– Мики, почакай с тоя клон, много е голям за теб. Аз ще подхвана от тук. - Двете деца издърпаха от храсталака голям сух клон, разперен като вилица, който упорито се закачаше във всяко клонче пред себе си. С общи усилия успяха да го освободят от тънките клонки и го задърпаха по хълма надолу и надясно където вече се издигаше внушителна купчина дърва.

От всички страни щъкаха хлапета, сами, по двойки или на групички и мъкнеха, кой клечка, кой клон, а една ентусиазирана групичка търкаляше парче, изкъртено от стар пън.

Есме огледа цялата суматоха, след това погледът и се зарея в далечината, където след ниските възвишения, които се издигаха близо до селото, очертанията на високите планински склонове се размиваха, синкави далечни, а върховете се губеха в ниските облаци. Пътниците и ловците, които през лятото бродеха из планината казваха, че от върховете се виждало равно поле, а след него още по-високата снага на Висок огън – планина, за която се носеха легенди че в миналото е заливала с пламъци околностите. В ясно време можело да се видят и драконите, кръжащи над планината, изглеждащи като малки черни точки от това разстояние.

В миналото, говореше се, дракони летели и над тяхното село. Но отдавна и хора, и дракони избягваха да навлизат в териториите на другите.

Вдясно от нея, на около петдесетина метра надолу по склона беше плетът на двора на най-близката къща от селото. От там тясна пътечка се издигаше нагоре, минаваше покрай струпаната клада и скоро преваляше през склона на ниското възвишение. После отново се катереше нагоре по следващият отляво склон. По нея стопанинът на къщата извеждаше сутрин няколкото кози, които в момента се обаждат дрезгаво от време на време, затворени в двора, а есенно време отиваше да обере ябълковите дръвчета, които беше успял да прихване по стръмнините наблизко.

Есме, заедно с още няколко 15-16 годишни момчета и момичета имаха грижа да наблюдават малките и да им помагат. Както и да предотвратяват караници и други инциденти. Такива „инспектиращи“ имаше във всяка от няколкото шумни детски групи, които подготвяха кладите за Зимния празник.

- А.. .ъ .. Есме...

Ник се бе вторачил в нея.

Есме въздъхна,

- Казвай. - „Защо тоя глупак един път не може да ме извика по име, без да заеква! И защо изобщо...“

- А аа, Пит ни вика.

Двамата тръгнаха към готовата вече клада.

Дърводелецът Пит беше обиколил много земи и децата обичаха да слушат разказите за пътешествията му. Пит имаше грижата да провери дали всичко с кладите е наред, има ли опасност огънят да тръгне в нежелана посока, дали са достатъчно големи за да горят дълго.

- Достатъчно. Приключихме!

Последва радостна детска глъчка.

- Прибирайте се, да се подготвите за Светлините и шествието. -

- Пит, вярно ли е, че за празника ще дойде Велик магъосник?

- Великият магъосник Авгард е на път към нас. Не идва специално за Празника, но ако дойде навреме ще се включи в него. Аз го познавам – срещнах го в Миден Порт по време на голямото земетресение.

- Дали ще дойде наистина тая нощ?

- Не се е чуло да е пристигнал в Староград, може и да не успее.

Последва обща въздишка на разочарование.

– Виджте, виджте – човек. - десет годишният Мики подскачаше и сочеше към засипаната със сняг пътека, водеща към съседното село Жълъдово.

Между ниските клони на дърветата храстите се приближаваше бързо уголемяващ се силует, който скоро се превърна във висока фигура на мъж, загърнат в зеленикаво износено наметало. Кожената шапка на главата му бе покрита със сняг, нападал от клоните. На Есме и се видя, че в ръка държеше жезъл, но всъщност от близо това се оказа най-обикновена тояга.

Мъжът се насочи към групата около струпаната клада.

Великият майстор Авгард! - възкликна Пит.

Авгард забави ход, огледа ги и се спря пред Есме, застанала на няколко крачки встрани от другите.

- Пътят води далече, но трябва да тръгнеш по него. Един път може да срещне друг, или да свърне в нова посока, но не бива да спиращ.

Магьосникът изрече тихо, почти прошепна думите и след това поздрави Пит.

- Очаквахме Ви да дойдете от Староград Велики майсторе! Подготвили бяхме каретата на старейшината да Ви вземе.

- Бях по места, където повече имаха нужда от мен. Радвам се да те видя Пит. Помня добрата ти работа.

След още няколко реплики магьосникът се упъти към селото.

- Помни ме! Не е забравил! - радваше се Пит. - И по име ме назова!

- Страхотно! Ще ни покаже ли страшни магии? - най-малките трептяха от вълнение.

- Великите магьосници обикновено не правят магии без причина. Това не са ви фокусниците на панаира.

- Защото не могат нищо! Татко казва, че са шарлатани дето обикалят да прибират парите на хората. - троснато каза Роби, синът на местния търговец.

Бащата на Роби не бе пътувал много по-далече от Староград, където отиваше всяка седмица, но много се гордееше със светските си връзки. Донасяше последните новини от града и се считаше вещ по всички въпроси.

- Този човек, когото току-що видя Роби, спаси в Миден Порт безброй души, които иначе щяха да загинат! Аз бях до него през цялото време. Той лекуваше хората, направи магии да се вижда, къде има затрупани – там пламваха червени пламъци и ние бързо изваждахме пострадалите. Даже, когато не можехме да изровим някого, майстор Авгард с магия разместваше руините и достигаме до човека! Това направи тоя шарлатанин! После успяха да дойдат магьосниците Етан и Илания и тримата не взеха нищо освен храна! - Пит се беше разгорещил и дишаше тежко.

- Значи няма да направи той Светлините за празника – разочаровано приплака Томи.

-Никой магьосник няма да откаже да направи Светлините – погали го по главата Пит – очаквайте незабравимо зрелище! Майстор Авгард утре ще лекува болни, а после ще поговори с всички, които поискат – възползвайте се. Не бива човек да пропусне да говори с този, с когото и драконите са съгласни да говорят! А те са отказвали да говорят с много важни хора – и царе, и пълководци.

- Искам да видя дракон – изплъзна се от устата на Есме.

- Можеш. Можеш да тръгнеш с ловна хайка или с пастири и от Гол връх да ги видиш отдалече. Можеш и да отидеш до тяхната територия, но е опасно. А можеш да продължиш да учиш при майстор Енард – той винаги е казвал, че имаш големи заложби и ще го надминеш. Ако упорстваш, майсторът ще те прати при по-добри учители и можеш да станеш Велика магьосница. Тогава драконите може сами да пожелаят да те срещнат.

- Да Есме. И госпожа Амалия казва, че можеш да станеш добра лечителка и пита защо не идваш на сбирките. А всички правехме по-добре отварите и мехлемите, когато беше с нас – обади се Маги – ученичката на селската лечителка.

- Драконите са гнусни същества и трябва да се унищожат! Татко казва...

- И как баща ти смята да ги унищожи, Роби? Ще ги потупва с бастунчето по главите ли? Само Велик магьосник има шанс, ако се изправи срещу дракон, но Великите магьосници нещо хич не желаят да се бият с дракони, а казват да живеем в мир с тях!

- Защото са мошеници, които искат да властват над всички. Татко...

Никой не чу какво смята бащата на Роби по въпроса, защото всички се скупчиха да слушат новата история, която Пит бе подхванал, за приключенията си при пътуванията из земите на пясъчните хора.

Слушайки разказа, групата се спусна до първите къщи на селото.

Есме, която се бе отделила малко встрани дочу нова глъчка и се обърна. Друга група, подобна на тяхната се задаваше от покрайнините. Развеселени деца и младежи носеха факли за шествието.

- Есме! - приятелките й Алана и Селина й махаха весело.

- Здравейте.

- Къде ще се срещнем довечера?

- Аа.. аз май направо ще изчакам шествието – двете момичета посърнаха. - трябва да вървя сега – и Есме забързано се отдалечи.

- Есмералда! Имаш приятели! - Извика Селина

- Остави я – сръга я Алана с лакът.

- Ще дойда, ще дойда промълви Есме и забърза по утъпканите пътеки между дворовете.

Денят преди Зимния празник вече се сбогуваше и когато Есме пристъпи в малката стаичка, през прозореца се процеждаше помръкваща светлина. Есме се наведе над огнището, разрови пепелта и откри живо въгленче, приближи брезова кора, когато тя се запали добави тънки клечици и борови иглички. Скоро заиграха весели пламъчета. Върху тях нареди съчки и се надигна. Огледа стаята.

Винаги бе обичала Зимния празник и особено нощта преди него. В полумрака на украсената стая се чувстваше някакво очакване за нещо хубаво, нещо добро. Стаята беше топла приятна и уютна. Преди години седяха край масата и баба й и разказваше приказки. По-късно вече баба й бе починала, тогава тя, вече поотраснала слушаше разказите на баща си, който бе не по-малко сладкодумен от Пит. Към полунощ излизаха на мегдана, гледаха светлините, след тях тръгваше шествието, предвождано от големите момчета и момичета с факли в ръце и венци на главите. „Скоро и ти ще си сред тях“ казваше баща й и тя с нетърпение чакаше да порасне и да се включи в редиците на факлоносците.

Сега баща й го нямаше вече. Майка й трябваше да остане да работи в къщата на Старейшината. А стаята, стаята си беше най-обикновена стая, каквато е била винаги.

Есме бе обещала на майка си, че ще излезе на мегдана и ще се срещне с приятелки. Но знаеше, че няма да го направи. Поколеба се дали, да не се включи в шествието, когато стигне до къщата, но не. Ще се мушне в леглото и ще се завие през глава, да не чува цялата глъчка. Сигурно щяха да чукат на вратата, да я викат. Нищо, ще си лежи и няма да отговаря.

Потръпна от студ и погледна към огнището. Малкият огън бе догорял. Клекна пред жаравата и постави съчка. Загледа се, как над въглените се закълби дим, там където съчката ги докосваше. Скоро димът пропълзя по цялата й дължина и в основата му се появиха пламъци. Кръстоса над тях още съчки, а после по-дебели дървета.

Дали да не сложи дебел дънер, за да има топлина, когато се върне майка й и да си легне от сега? Да зареже всичкия шум заедно със светлините?

Разходи се из стаята и седна пред прозореца.

Вън нощта вече беше почти изгонила дневната светлина. Като силуети се виждаха двата бора до пътеката, ябълката и храстите до оградата. По натам тъмнееше следващата къща. Между къщите вляво Есме знаеше, че ще се видят две от кладите, когато се запалят, но сега тъмнееше само близкият хълм.

Ту се канеше да стане и да си приготви леглото, ту се отказваше. Винаги е обичала да гледа светлините. Понякога майстор Енард имаше ден и успяваше да им поднесе забележително зрелище, но не винаги му се отдаваше и тогава Светлините не се различаваха много от обикновени фойерверки. Но на нея винаги и харесваше и гледаше запленена играта на различните проблясъци и пламъци.

А сега в селото бе дошъл Велик магьосник. Може много да обикаляш по света и да не

случиш да има Велик магьосник там, където си по време на празника. Може би никога няма да се повтори такъв случай. Все пак е по-добре да изчака.

Сепна я шумът, който се носеше от мегдана. Бе задрямала. През прозореца нахлуваше силна светлина. Погледна – мегданът трябва да бе осветен като през деня – такова сияние се виждаше между къщите. Есме зачака.

Изведнъж светлината намаля, после още и още, и кладите лумнаха едновременно. Освен двете, които виждаше вляво, над покривите се виждаха високи огнени стълбове от пръстена от останалите клади. „Ще изгорят много бързо“, помисли си. После се сети „това са магически пламъци!“

Небето се изпълни с причудливи светещи фигури. Огнените стълбове от кладите станаха почти плътни и се съединиха над къщите. От мегдана се издигна трети стълб и се свърза с другите, като на мястото на пресичането им се образува фигура, като скъпоценен камък, който се превърна в кълбо. И в кълбото се мярнаха облаци, синьо небе, докато накрая се оформи поляна сред гора.

Есме все по-ясно виждаше поляната. На нея имаше младо дърво, до дървото стоеше момиче с дълга кестенява коса, падаща на вълни по гърба ѝ. Тя го виждаше в гръб, но веднага се сети, кое е.

От дървото тръгнаха много пътеки през гората. Момичето се поколеба и тръгна по една от тях.

Друга гледка – стройна девойка бърза нагоре по планинска пътека. Страшно позната девойка, облечена в лека ризница, на гърба ѝ висят лък и меч.

Следваща гледка – девойката седи между два дракона на ръба на пропаст. Тримата наблюдават битката, която се води далече под тях.

После – млада жена сред маси отрупани с книги и глинени, и стъклени съдове, разбърква димящи смеси.

Стаи с много легла с болни хора. Същата жена, майка, прегърнала две деца ѝ благодари с радостни сълзи в очите.

Стая. До масата седи висок мъж с гъста черна брада, със здравите си ръце прегръща момче и момиче, седнали на коленете му и им говори. Мъжът кой знае защо прилича на Ник. Влиза стройна жена с гъста тъмна коса, в която се забелязва по някоя бяла нишка. Децата се втурват с вик към нея.

Виденията следваха едно след друго, ясни, недвусмислени.

Изведнъж отново се появи същата поляна. Момичето се колебаеше и не избра нито една пътека. Пред очите ѝ момичето се превърна в жена, която започна да побелява, а пътеките отначало се покриха с трева, после с гъсти храсталаци. Жената опита веднъж, два пъти да тръгне, но храстите я издраха до кръв и не я пуснаха.

Накрая до изсъхналото вече дърво стоеше грохнала, трепереща старица. Навсякъде около нея избуяваха гъсти, бодливи храсти. Старицата се отпусна до дървото и по страните ѝ се стекоха горчиви сълзи.

В следващия момент кълбото изчезна. Из въздуха летяха причудливи светещи животни, някои познати, за други бе чела в книгите, трети съвсем непознати. На отделни части от небето, а понякога на цялото небе се появяваха картини на морски брегове, плажове, водопади, гори, понякога съвсем фантастични пейзажи, но Есме почти не ги виждаше.

Дали това послание, предназначено за нея бе видяно и от останалите? Едва ли. Дали и други бяха получили свои послания, също като нея? Нямаше значение.

Стана, огледа стаята. Малката стая, осветена от огнището и от светлината отвън беше уютна, приятна, някакво загадъчно усещане на очакване на нещо хубаво извираше от полумрака. Магията на Зимния празник беше тук!

Есме погледна отново през прозореца. Къщите изглеждаха не просто осветени, а боядисани във весели цветове. Прозорците им грееха и ѝ се струваше, че десетки добри очи я гледат.

Започна трескаво да се облича.

Ще започне да ходи отново при майстор Енард, обеща си. И ще се старее много.

Или при госпожа Амалия? Не – и при двамата. Ще намери начин да отдели време да ги вмести с ежедневната работа!

И разбира се пак ще се включи в тренировките на момчетата с дървени мечове. И преди успяваше да победи много от тях. Винаги забелязваше грешките и недостатъчните умения в другите – кой закъснява при някои движения, кой държи неправилно меч – или далече, или ниско. Или пък замахва много и се открива. А тя беше бърза и наказваше всяка грешка. Сега вече ще победи всички! Даже и Ник...

Но първо ще поговори с майстор Авгард -Пит каза, а и магьосникът сам я заговори, няма да ѝ откаже!

Но утре, утре. Всичко това утре.

Сега ще изтича до мегдана, ще намери приятелите си и ще се включи в шествието за Зимния празник.

*Надраскано през януари 2009-а година от Неандерталеца Джо
под [CC-BY](#) лиценз*